

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

อย่าโลภมากเกินไป

ก่อนจ้งหัน

วันนี้พระมาฉัน ๓๑ องค์ ขาดไป ๒๔ องค์ ท่านไม่ฉันท่านภาวนา สำหรับการผ่อนอาหาร อดอาหารนี้เกี่ยวกับผู้ปฏิบัติ รู้สึกจริตนิสัยชอบในทางนี้มากกว่าวิธีการอื่นนะ ผ่อนอาหาร อดอาหาร เวลาเราฉันอิมหนำสำราญนี้ไปภาวนา สติผิดๆ พลาดๆ แล้วก็ลงไปหา ล้มลุกคลุกคลาน สักเดียวเหลว เหลวไหล พอผ่อนอาหารบั้งลงไป สติค่อยตั้งขึ้นๆ ยิ่งอดแล้วยิ่งทุ่มกันใหญ่ อดอาหาร ความทุกข์ในการอดอาหารมาก แต่ผลทางด้านธรรมะมีการตั้งสติเป็นต้นดี ๆ ดีมากเลย อดไปหลายวันเท่าไรสติยิ่งตรงแนว ๆ ๆ เวลาเรามาฉันมันก็ลดลง ๆ แต่ไม่ฉันก็ไม่ได้ ธาตุชั้นธเครื่องมือมันก็จะตายเหมือนกัน ต้องได้มีลดหย่อนผ่อน ผันผ่อนสั้นผ่อนยาวกันอยู่อย่างนั้นแหละ

ผู้ปฏิบัติธรรมต้องสังเกตตัวเอง อย่าสักแต่ว่าทำ ๆ นะใช้ไม่ได้ ปัญญาเป็นของสำคัญ การงานอะไรก็ตาม ความพินิจพิจารณาถึงผลได้ผลเสียเป็นสำคัญมาก พุดถึงเรื่องการภาวนา ส่วนมากจริตนิสัยจะถูกไปทางผ่อนอาหาร อดอาหาร การภาวนาสติดี ปัญญา ก็คล่องตัว ๆ แล้วสตินี้ตั้งแต่พื้น ๆ จนกระทั่งที่สุดวิมุตติพระนิพพาน จำเป็นตลอดเลย ปัญญา ก็เหมือนกัน ปัญญาในขั้นที่จะควรเร่งก็มี ออกมาใช้เป็นธรรมดา ๆ ก็มี ปัญญาประจำองค์ภาวนา นี้ก็มี ๆ จนกระทั่งถึงสติปัญญากลมกลืนเป็นอันเดียวกัน หากเป็นเอง ผู้ปฏิบัติจะรู้อะไรเหล่านี้ กลมกลืน ๆ กันไปเลย จนกลายเป็นมหาสติมหาปัญญา เรียกว่ากำลังของธรรมกล้าแข็ง ก็เลสหอมบลงไป ๆ สุดท้ายม้วนเสื่อเผาศพกิเลสด้วยตปธรรมมีสติธรรม ปัญญาธรรมเป็นสำคัญ

ท่านนักปฏิบัติ พระเราให้ตั้งอกตั้งใจภาวนานะ อันใดที่สอนแล้วพระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ว่า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ๆ ที่นี้เวลาเรามาปฏิบัติก็ปฏิบัติตามที่ท่านสอน ตรัสไว้ชอบแล้ว ผลก็ชอบขึ้นมา ๆ เพราะฉะนั้นจึงได้นำผลที่ตนเองปฏิบัติมาจากสวากขาตธรรมนั้น สั่งสอนหมู่เพื่อนประชาชนทั้งหลาย โดยความแน่ใจ ๆ

เราพูดจริง ๆ เราไม่ได้ลู่ ๆ คล่า ๆ การสอนอรรถสอนธรรมทุกชั้นของธรรม เพราะเป็นธรรมที่ผ่านมาแล้วทั้งนั้น ๆ เป็นที่แน่ใจ ๆ น้ำหนักร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ เหมือนกันไปหมด เพราะฉะนั้นผู้ฟังจึงควรจะยึดถือเป็นคติ และถือมันยึดมันด้วยเป็นสำคัญ ทำความเพียร

อย่าทำเหล่านี้แหละ ๆ หนะ นิสัยเหล่านี้แหละ ๆ หนะ ไม่ดีทั้งนั้นแหละ ไม่ว่าจะทางโลกทางธรรมเหล่านี้แหละแล้วไม่ดี ต้องมีความจริงใจจริงจัง เหตุผลให้ติดแนบกันไป ทำอย่างนี้ได้ผลยังไงทำอย่างนั้นได้ผลยังไงให้พิจารณา ๆ สักแต่ว่าทำไมไม่เป็นท่านะ

ส่วนมากนักปฏิบัติกรรมฐานเราล้มเหลวไปเพราะทำล่อย ๆ เหลาะ ๆ แหละ ๆ ธรรมพระพุทธเจ้าสอนไว้อย่างจริงจัง แต่เราไปปฏิบัติแบบเหลาะเหละ ๆ ผลก็เลยโลเลไปเลยไม่เป็นท่าเป็นทาง จำให้ดีนะ

วัดนี้เรารักเราสงวนมากนะทางด้านจิตตภาวนา ไม่เคยลดหย่อนผ่อนคลายลงไปเลย ไม่มีลด นอกจากเวลาจำเป็นที่ช่วยโลก เวลานี้หากมีความจำเป็นเป็นระยะ ๆ ก็ขอร้องให้พระท่านช่วยชั่วคราว ๆ เท่านั้น นอกนั้นให้ท่านประกอบความพากเพียรซึ่งเป็นเรื่องใหญ่โตมากที่สุดทีเดียวตลอดไปเลย ไม่ให้อ่อนทางด้านจิตตภาวนา การก่อสร้างยุ่งเหยิง วุ่นวายอย่าเอามายุ่งในวงปฏิบัติ เป็นการทำลายจิตตภาวนาโดยตรง พระกรรมฐานเราอย่าไปขยันสร้างนั่นสร้างนี่ ไปหาเกาะในที่ไม้คั้น เกาลงไปที่หมาขี้เรื้อนมันอยู่ในหัวใจนั้นแหละ มันคั้นอยู่ตรงนั้นมันติดมันตัน สติปัญญาฟัดมันลงไปตรงนั้นนะ จำให้ดี

นี่ก็พูดตอนก่อนจ้งหันให้เป็นคติเครื่องเตือนใจ ทำทุกสิ่งทุกอย่างให้จริงให้จ้งอย่าเหลาะ ๆ แหละ ๆ ไม่ใช่ธรรม ธรรมไม่ใช่เหลาะเหละ จ้งจ้งทุกอย่างเรียกว่าธรรม เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

ทองคำเราค่อยให้ไหลซึมเข้าไปเรื่อย ๆ ไม่ให้ขาดทีเดียว เพราะทองคำในคลังหลวงเรามีน้อยมาก ไม่ได้มีมาก เพราะฉะนั้นจึงได้มาปักใจเราอยู่ตลอด ปักเรื่อยสะดุดอยู่เรื่อย เรื่องทองคำในคลังหลวง แม้เราจะได้ตามความมุ่งหมายแล้วก็ตาม แต่รวมแล้วทองคำเราในคลังหลวงยังมีน้อยมาก จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้พิจารณาแล้วค่อยบริจจาคตามกำลังของตน ให้ค่อยไหลซึมเข้าไป ๆ ไม่ให้ขาดทีเดียว ทองคำนี้เรียกว่าร้อยทั้งร้อยตลอด ร้อยเปอร์เซ็นต์ตลอด ๆ

ส่วนดอลลาร์ก็ตั้งที่ได้เรียนให้ทราบแล้ว คือตอนเป็นร้อยก็ร้อย เวลาไม่เป็นก็บอกแล้วอันนี้ก็ดี คือดอลลาร์เข้ามาแล้วจะเปลี่ยนมาเป็นเงินไทยช่วยชาติต่อไป เพราะเงินสดเงินไทยเราไม่พอแล้วเวลานี้ เนื่องจากการเทศนาว่าการเราก็หยุดไปแล้ว เงินที่เขาบริจจาคในการเทศนาว่าการก็หยุดไปตาม ๆ กัน ทีนี้โลกที่มาขออาศัยเราไม่ได้หยุด ขอไม่หยุดไม่ถอยเรื่อยอยู่อย่างนี้ ทีนี้เงินไทยก็ได้อย่างที่พี่น้องทั้งหลายบริจจาคนี้ ก็มีแต่เงินจำนวนนี้ ที่

อื่นไม่มี เทศนาว่าการในที่ต่างๆ เหมือนแต่ก่อนไม่มี ก็ได้อันนี้แหละออกช่วยๆ เพราะฉะนั้นจึงต้องเอาดอลลาร์เข้ามาหนุนกัน ดอลลาร์เวลานี้ได้มาตีเข้าไปหาเงินไทยๆ เพื่อช่วยเงินไทยเราช่วยโลกต่อไป สำหรับทองคำเรียกว่าร้อยทั้งร้อยตามเดิม มาเท่าไรก็เข้าตามเดิมๆ อยู่อย่างนั้น

ทองคำเรานี้จุดสุดท้ายก็คือวันเศษพลวงตาบัว วันนั้นแหละ จะไปเผาที่ไหนก็ตามเรื่องศพพลวงตาบัวนี้จะไม่ค่อยแน่ ส่วนพลวงตาบัวที่ปักใจลงในตัวเอง นั้นเมรุเห็นไหม ตายแล้วเผาที่นั่นเลย ที่นั่นก็ไม่แน่ เรื่องมันเกี่ยวกับโลก ถึงไม่แน่ก็ตามจะไปเผาที่ไหนๆ อำนวยพิธีกรรมต้องเหนือกว่าตลอด คือเวลาเราตายแล้วสมบัติเงินทองทั้งหลายที่บรรดาพี่น้องทั้งหลายมาบริจาคเพื่อเผาศพเรา เราได้จัดกรรมกรขึ้นให้เก็บรักษาอย่างเข้มงวดกวดขัน ไม่ให้เอาไปใช้สุรุ่ยสุร่ายอย่างมาประดับประดาศพคนตายเน่าเฟะแล้ว เอามาประดับหาอะไร เงินเท่าไรได้มาให้เก็บๆ อันนี้จะเอาไฟเผา เงินยังเป็นประโยชน์แก่ผู้มีชีวิตอยู่จะเก็บไว้หมุนเข้าที่นี้ สุดท้ายเงินทั้งหมดที่ได้นี้จะซื้อทองคำเข้าคลังหลวงหมดเลย นั่นเป็นวาระสุดท้ายของเราที่ช่วยโลก เอาตอนนั้นวางใจเถอะ เงินเราได้ที่ก็จะซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงเป็นวาระสุดท้าย

เราพอใจที่เราได้ช่วยโลกคราวนี้ เราช่วยจริง ๆ มีแต่แบบตลอด ทำอย่างนี้ไม่มี ไม่มีเลย มีแต่แบบตลอด ได้มามากน้อยๆ ไหลเข้าๆ แบบตลอด ให้ตลอดๆ ทุกอย่างที่ได้มาไม่ว่าสมบัติเงินทองจะเข้ามาในแง่ใดมุมใด เช่นอย่างเขามาถวายเราตามอัธยาศัยของเขา เราก็เสียสละตามอัธยาศัยของเรา เรียกว่าตลอดอย่างนี้ เราไม่เก็บ ไม่มีที่จะไปเก็บไว้ที่ไหน อย่างนี้ตลอดมาตั้งแต่เริ่มสร้างวัด ช่วยชาติช่วยมาตั้งแต่เริ่มสร้างวัด สงเคราะห์สงหาคนทุกชั้นคนจน สถานสงเคราะห์ต่างๆ จากนั้นก็โรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาล ช่วยมาตั้งแต่โน้นนะ ตั้งแต่เริ่มสร้างวัด จากนั้นก็เข้าที่ราชการ และมาบวกกันกับการช่วยชาติคราวนี้ ก็เลยหมุนกันใหญ่เลย เงินจึงเปิดออกหมด ทั้งเงินที่เขาถวายเรา ทั้งถวายเพื่อโครงการช่วยชาติเป็นอันเดียวกันหมดเลย ออกด้วยกัน

เพราะเงินที่เขาถวายเรามันก็ออกอยู่แล้วเป็นปรกติ ช่วยชาติตลอดมา ที่นี้เงินหมดบอกตรงๆ เงินนี้หมด แต่คนที่มาขอความช่วยเหลือไม่หมด ยิ่งมาหนักเข้าๆ ไม่หมด มาเรื่อยๆ เมื่อวานหรือเมื่อวานขึ้นก็ยังเห็นมา เราก็รับไม่ได้ๆ เพราะไม่มีอะไรจะให้แล้วหมดกำลัง ดึกก็ไม่ทราบวาก็หลัง(๙ หลังครบ) ดึกโรงพยาบาลหลายหลัง โรงเรียนหลังหนึ่ง กับที่ลาดยาว นั้นสองหลัง แต่เป็นหลังใหญ่โตมาก สองหลังนี้เป็นบัญชีออกมาเรียบริ้อยแล้ว ๔๗ ล้าน เสร็จเรียบริ้อยแล้วเป็น ๔๗ ล้าน เราก็ยังไม่แน่ใจนักกว่า ๔๗ ล้าน

ที่จะให้ลดกว่านั้นไม่ลด กลัวมันจะขยับขึ้นไปอีก เพราะเป็นโอกาสที่เราจะได้เขาต้องขอ
พอเราเข้าไปคนนั้นขอนั้นคนนี้ขอนี้ก็จะให้อีก เพิ่มอีก เป็นอย่างนั้นละ กะไว้ ๔๗ ล้าน
เพียงติดดูเหมือน ๓๕ ล้าน ที่นี้เกี่ยวกับเรื่องฟินเรื่องไฟเรื่องอุปกรณ์ต่างๆ ที่จะเข้าให้
สมบูรณ์ เขาบอกในบัญชีมาเรียบร้อยแล้ว อันนั้นเท่านั้นๆ รวมทั้งหมดเป็น ๔๗ ล้าน นี้
ทางเรือนจำลาดยาว

ส่วนนอกนั้นก็ไม่มากนัก ๖ ล้าน ๗ ล้าน ๘ ล้าน อยู่อย่างนั้นเรื่อย ก็มีที่โนนสะอาด
หลังนี้ใหญ่ ๒๒ ล้าน กำลังสร้างอยู่เวลานี้ขึ้นถึงชั้น ๓ แล้ว อีกหลังหนึ่งผ่านไปเรียบร้อยแล้ว
แล้ว สร้างพร้อมกันสองหลัง ศรีเชียงใหม่กับพิบูลย์รักษ์ ๓ ชั้นเหมือนกัน เพราะเป็นที่พัก
ของเจ้าหน้าที่ กำลังเริ่มเวลานี้ เมื่อก่อนก็ขึ้นไป ไม่ใช่เล่นๆ นะ คิดดูอย่างเราไป
โรงพยาบาลเทพสถิตเมื่อก่อนนี้ เลยชัยภูมิไป ๓๓๔ กิโลเมตรจากวัดเราไป ตั้งเข็มไม้ไป เมื่อ
เทียบกับเราไปกรุงเทพ เลยโคราชไปสูงเนิน เขตอำเภอสูงเนินกับสี่คิ้วต่อกัน ๓๓๐ กว่าอยู่
จุดนั้นแหละ ไม่ใช่ของเล่น เมื่อก่อนนี้ไปถึงขนาดนั้น แล้วกลับมา เอาของไปส่งเขา ส่วนเงิน
สตักก็ได้ให้หมื่นหนึ่ง

เขามาบริจาคเรา ๑,๗๐๐ เวลาเราไป เราก็อำมาเอามีเท่าไรเอามา เราเอาหมด
แหละ เขาคงจะขบขัน เขาไม่รู้ พอว่าเราก็อำมาให้นับๆ เขานับได้ ๑,๖๕๐ มันไม่ใช่ ๗๐๐ เอา
มาให้เต็ม ๗๐๐ ซี่ เขาก็เอามาเต็มเป็น ๑,๗๐๐ จากนั้นเราก้เรียกคนของเราให้เอาเงินมา
หนึ่งหมื่น รวมกับที่เขาบริจาคมาเป็น ๑๑,๗๐๐ อันนี้เขานี้ให้หมด เขาถึงรู้ว่าที่เราเรียกปั๊บ
ปั๊บๆ ที่แรกเขาคงคิดสะดุดใจที่เราว่าไม่พอให้เอามาอีก ทำท่าซู่ เขาไม่เคยได้ยินเขาอาจจะ
คิดบ้าง แต่เวลาตามตามลงในนี้ ได้พอแล้วเอาใส่เข้าโรงพยาบาล เขาถึงรู้ชัดเจนที่หลัง
เมื่อก่อนนี้ให้โรงพยาบาล ๑๑,๗๐๐ กับของเต็มรถ อย่างนั้นแล้ว ช่วยตลอด

ที่ได้มาเพื่อช่วยโลกดั่งที่เคยปฏิบัติกันไม่ได้ แต่โลกที่มาอาศัยเราอยู่ตลอด
โรงพยาบาลมากกว่าเพื่อน โรงร่ำโรงเรียน ที่ส่วนรวมต่างๆ ก็มีเกี่ยวกับเรื่องราชการ ไม่
มากนัก ที่ติดแนบตลอดคือโรงพยาบาล อันนี้ไม่มีขาด เราพอใจภูมิใจที่ได้ช่วยโลกเต็ม
กำลังความสามารถของเรา ทำอย่างสมใจทีเดียว มีอะไรๆ เปิดโล่งๆ ออกหมดเลยเที่ยว
เวลาตายก็ไม่มีละ จะให้มาเป็นเปรตเผือกกองเงินกองทองอยู่เหมือนกับพวกเปรตทั้งหลายที่
มันหึงมันหวง เงินได้มามากน้อยเพียงไรไม่พอๆ หึงหวงๆ จนเป็นเศรษฐี สุดท้ายเปรตก็
ไปติดกับเศรษฐีนั้นไว้ ตายแล้วไม่ยอมไปไหน อย่างน้อยมาเป็นเปรตเผือกกองสมบัติ เงิน
เหล่านั้นก็เอามาเผาศพไม่ได้ เอาพินต่างหากมาเผา เป็นเศรษฐีตายแล้วแห้งผากไม่มี
ประโยชน์อะไรเลย

สมบัติเงินทองมากน้อยไม่ได้มาเผาศพกับเรา คนที่มาเผาศพก็คือเพื่อนทั้งหลายมาช่วยกันเผาศพ มาในงานศพแต่ละงานๆ เงินไม่มา ไฟเผา เวลาใช้ชีวิตอยู่พากันค้นหาแต่กอบแต่โกยแต่รีดแต่ไถแต่กินเหมือนหนึ่งว่าจะไม่ตาย จะอยู่ตั้งกับตั้งกลับ ทั้งๆ ที่โลกเขามีป่าช้าติดตัวทุกคนๆ เรานี้เลยโลกไปไหนถึงได้โลกเอานักเอาหนา โลกไม่มีเมืองพอ กิเลสพาคนให้ลุ่มจมเพราะความโลภไม่มีเมืองพอ เหมือนไฟได้เชื้อ เชื้อนี้เอาใส่เข้าไป จะให้ไฟดับเพราะเชื้อไม่เคยมี ใส่เชื้อเข้าไปเท่าไรมันยิ่งแสดงเปลวมากขึ้นๆ ความโลภขอให้ได้มาตามที่มันโลภ ได้มาเท่าไรเหมือนได้เชื้อไฟมา ขึ้นเรื่อย ๆ ตายเปล่าๆ ไม่มีความอึดพอ คือกิเลสพาสัตว์โลกหิวโหย ไม่เหมือนธรรม ธรรมนี้พอ มันต่างกันอย่างนี้นะ กิเลสไม่มีพอ ได้เท่าไรไม่พอๆ เรื่อย จนกระทั่งตาย ตายไปทั้งความหิวโหยติดตัวนั้นแหละ แต่ธรรมนี้พอ ตรงกันข้ามทีเดียว ร้อยเปอร์เซ็นต์สวนทางกัน ธรรมพอ เรื่องการภาวนาเห็นประจักษ์ใจ

ภาวนาเข้าไปๆ จิตที่เคยว่าวุ่นซุ่นมัวเป็นฝันเป็นไฟเผาตัวเอง เอน้ำดับไฟคือจิตตภาวนาเข้าไปประจักษ์ดับมัน จิตใจก็สงบลง ๆ สบายๆ ความสงบหลายครั้งหลายหนก็สั่งสมกำลังขึ้นมาหนุนกันๆ กลายเป็นสมาธิขึ้นมา คือความแน่นหนามั่นคงของใจ สมาธิแปลว่าความมั่นคงของใจ สมถะคือความสงบใจ สงบหนุนเข้าไปๆ หลายครั้งหลายหนก็เป็นสมาธิที่นี้พอ อยู่ในสมาธินี้อึดเอิบทั้งวัน นี้พอ ขึ้นสมาธิก็พอ เป็นธรรมขั้นหนึ่ง เรียกว่าสมาธิธรรม สมถธรรม ธรรมเหล่านี้อยู่กับหัวใจใครๆ จะรู้สึกความพอ ความเอิบความอึดอยู่ในใจตัวเอง ไม่มีคำว่าหิวโหย

จากนั้นก้าวออกทางด้านปัญญา ปัญญาเรียกว่าเบิกโลกธาตุ รื้อรากแก้วรากฝอยของโลกธาตุ ที่เป็นกองทุกข์เต็มอยู่ในหัวใจของตนออกด้วยปัญญา เผากันไปเรื่อยๆ ด้วยปัญญา เป็นลำดับลำดับา จนกระทั่งเผาหมด ไม่มีกิเลสตัวใดเหลืออยู่ภายในใจนั้นเลย ที่นี้พอ พอเต็มที่เลย ท่านเรียกว่านิพพานพอ นิพพานคือเที่ยง พอ ไม่หวังอะไรอีก ไม่เอาอะไรอีกแล้ว ไม่ว่าจะดีว่าชั่วว่าจะไร พอ เพราะอันนั้นเลิศกว่าเหล่านี้อีก จึงไม่จำเป็นต้องรับเหล่านี้ไปส่งเสริมกัน เรียกว่าพอ นี้ละธรรมเป็นอย่างนี้นะ พอ

หิวโหยคือกิเลสเต็มหัวใจสัตว์ กิเลสมีมากเท่าไร เป็นฝันเป็นไฟอยู่ในตัวเองทุกคนๆ เศรษฐีก็โลภสมฐานะเป็นเศรษฐี ได้มากเท่าไรไม่รู้จักคำว่าพอคือกิเลส ได้เท่าไรยังกอบยังโกย ยิ่งคว่ำหาอยู่ตลอดเวลา เรื่องกิเลสไม่มีความอึดพอ ส่วนเรื่องธรรมนี้พอ แม้แต่อยู่ในสมาธิก็พอในนั้น พอเป็นขั้นๆ จนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้นแล้วพอเต็มส่วน เรียกว่านิพพานพอ นิพพานคือความเที่ยง พอตลอดเวลา ความหิวโหยไม่มี เพราะฉะนั้น

จิตของท่านผู้พอแล้วท่านจึงปล่อยหมด สามแดนโลกธาตุที่เป็นสมมุติทั้งหมดปล่อยโดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรเหลือเลย เหลือแต่ความบริสุทธิ์วิมุตติล้วน ๆ

นี่พอ พออันนี้พอที่เลิศเลอ ไม่ใช่พอธรรมดาเหมือนอย่างเรารับประทานอิ่มแล้วพอ แต่ตอนเที่ยงตอนบ่ายมาหิวอีกแล้ว นั่นเป็นอย่างนั้นนะ อันนี้พอตลอดจึงเรียกว่านิพพานเที่ยง เที่ยงอย่างเลิศเลอ พออย่างเลิศเลอ นี่ธรรมพออย่างนี้ พระพุทธเจ้าสอนธรรมด้วยความพอทุกอย่าง สอนโลกที่เต็มไปด้วยกองทุกข์ทั้งหลาย พระสาวกทั้งหลายสอนโลกที่เป็นกองทุกข์ทั้งหลายด้วยความไม่มีทุกข์ในพระทัย และในใจของพระสาวก ท่านไม่มีทุกข์ สอนโลกผู้แบกหามกองทุกข์ด้วยความไม่มีทุกข์ ในพระทัยในใจของพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ท่านไม่มีทุกข์

ท่านพอทุกอย่าง สอนโลกด้วยความพอ ไปไหนพอตลอดอยู่อย่างนั้น เที่ยงตลอด ถ้าสมมุติว่าท่านยังมีขันธอยู่ก็เที่ยงตลอด สว่างจำครอบโลกธาตุอยู่ในตัว อันนี้เป็นเรือนร่างก็เหมือนเราๆ ท่านๆ เดินไปไหนก็เป็นสัตว์เป็นบุคคล หัวโล้นโกนคิ้ว ครองผ้าเหลืองไปธรรมดา แต่เป็นผ้าชีริ้วห่อทองไปละ ทองอยู่ภายใน สง่าอยู่นั้นตลอด ไม่ว่าหลับตื่นลืมตาพออยู่ในนั้นหมด สว่างจำอยู่อย่างนั้นตลอดเลย นอนก็จำอยู่นั้น ยืน เดิน นั่ง นอน อิริยาบถทั้งสี่จำตลอดเวลาจึงเรียกว่านิพพานเที่ยง นิพพานในหัวใจของผู้บริสุทธิ์ เที่ยงอย่างนั้น

นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้าส่งสัตว์โลกให้ถึงขนาดนี้ เมื่อถึงนี้แล้วไม่มีที่ว่าจะคิดว่าอะไรจะบกพร่องตรงไหนอีกในหัวใจ ไม่มีที่ต้องติ มีแต่ความเลิศเลอตลอดอยู่อย่างนั้นตลอดไปเลย นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้า ความดีงามทั้งหลาย ให้พากันบึกบึนนะ ความดีทั้งหลายเหล่านี้แหละจะหนุนกันเข้าๆ ถึงความเลิศเลอ ความซำมีแต่ดิ่งลงๆ ไม่มีสิ้นสุด ดิ่งสัตว์โลกลง ใครจะเก่งกล้าสามารถขนาดไหน เมื่อมีชีวิตอยู่ก็มีแต่กิเลสมันหลอกให้ทะนงตัว เย่อหยิ่งจองหองพองตัวไปเรื่อย ไม่รู้ตัว ผู้นี้ละเป็นผู้ที่จะจมมากกว่าเพื่อน

ในมนุษย์เราเนี่ยเฉพาะอย่างยิ่งคือวงราชการการเมือง เป็นเจ้าเป็นนายเขาใช้อำนาจบาตรหลวงละชิ นอกรีตนอกรอยไม่คำนึง ไข้ไปทุกแบบ ถือว่าตนมีอำนาจ แล้วอำนาจอันนี้มันก็ไม่เห็นอกกรรมชิตินี้ อำนาจที่ผิดนี้ก็เป็นการผิดที่ผิดตลอด ครอบหัวตลอดไปเลย ทำมากเท่าไรอำนาจมากเท่าไรกรรมหนาที่จะครอบหัวนี้ก็มากเท่านั้นๆ ตายแล้วจมเลย พวกนี้พวกจมถ้าใครเห็นแก่ตัว เพราะฉะนั้นในวงราชการเราจึงเคยเตือนเสมอ ไม่มีใครเห็นอกกรรมนะ วงราชการทั่วโลกธาตุนี้ไม่มีใครเห็นอกกรรม

ให้ระวังกรรมชั่วให้ตี ไปเที่ยวกอบเที่ยวโกย เที่ยวรีดเที่ยวไถเขามาด้วยอำนาจบาตร หลวงป่าๆ ถิ่นๆ ที่ลับที่แจ้ง ขนเอามาว่าเขาไม่รู้ตัวแล้วภูมิใจ ภูมิใจกับกองไฟที่จะเผา หัวอกไปตั้งกับตั้งกลับไม่คิดเลย นี่ละมันเสียตรงนี้ วงราชการเรานี้ตัวสำคัญ ใครก็อยากดีดอยากดีนอยากเป็นผู้ใหญ่ผู้โต อยากเป็นนั่นเป็นนี่ขึ้นมาเรื่อย จนถึงขั้นนายกรัฐมนตรี นอกนั้นบริษัทบริวารก็อยากเป็นด้วยกัน เป็นไปด้วยกัน กินไปด้วยกันๆ ไม่กินมากก็กินน้อย กินลึๆ ลับๆ ซุกๆ ซ่อนๆ กินอยู่ตลอดเวลา นี่ละคือการสั่งสมความชั่วทั้งหลายเข้าสู่หัวใจ ในนามของราชการที่ว่าป็นเจ้าป็นนายเขา ที่นี้กรรมนั้นป็นนายเราหาไม่รู้ กรรมชั่วที่ทำลงไปป็นนายเราตลอดไปเลย นี่ละอันนี้จะบีบเรา ให้พากันระมัดระวังวงราชการงานเมือง

ผู้ใหญ่อีกมีปากมีท้อง ผู้น้อยก็อีกมีปากมีท้องเหมือนกัน แม้แต่สัตว์เขาอยู่ตามท้องไร่ท้องนา ตามดินตามหญ้าเขาก็มีปากมีท้องเขาหาอยู่หากินของเขา มนุษย์อยู่ร่วมกัน เช่นอย่างชาติไทยของเรา นี้ ชาติทั้งชาติอยู่ร่วมกัน มีปากมีท้องด้วยกันทุกคน มีความหิวความโหย เพราะฉะนั้นจึงควรที่จะเห็นปากเห็นท้องของกันและกัน เห็นอกเห็นใจกัน ให้เฉลี่ยเผื่อแผ่ อย่าโลภมากจนกินไป ตายแล้วเอาอะไรไปติดตัวไม่มีเลยละไม่มี มีแต่คนไปเผาศพเท่านั้นละ เอาไฟจ่อเข้าไป สมบัติเงินทองที่ได้มาล้นเหลือขนาดไหนก็ตามไม่มีความหมายให้คนอื่นสืบทอดโลกต่อกันไปอีก ต่อกันไปๆ

สกุลแห่งความคดโกงรีดไถนี้มีเงินมีทองก็สืบทอดความรีดไถต่อกันไป ป็นโคตรป็นแซ่ ป็นลูกป็นหลานของสกุลที่โลกโมโหสัน ไม่มีเมืองพอ ต่อกันไป สร้างแต่ความชั่วต่อกันไป ผู้ตาย ตายไปแล้วลงนรก ผู้นี้ก็สืบทอดกันไป ลงนรกไปด้วยกัน พากันจำเอานะไม่ได้เห็นอกรรมนะ ธรรมพระพุทธเจ้าสอน อำนาจของกรรมป็นสำคัญมาก นตฺถิกมฺมสมฺมํ พลฺลํ ไม่มีอำนาจภาพใดที่จะเห็นอกรรมดีและชั่วนี้ไปได้เลย ฟังซิ ใครจะเก่งขนาดไหนก็เก่งแต่ความสำคัญมันหมาย ที่อยู่ใต้อำนาจของกรรมนี้ทั้งนั้น ไม่เห็นอกรรมไปได้เลยแม้รายเดียว จึงพากันให้รู้เนื้อรู้ตัว

ผู้ใหญ่อป็นใหญ่ในวงงานใหญ่ๆ บริษัทหรืออะไรห้างร้านใหญ่ๆ ที่อาศัยวงราชการงานเมืองป็นเจ้าอำนาจบาตรหลวงมาเที่ยวกอบโกยผู้น้อย รีดไถผู้น้อย ผู้น้อยเลยจะตาย ผู้ใหญ่กินจนท้องจะแตก อย่างนี้ไม่ถูกเลย ให้พากันพิจารณา ป็นเจ้าป็นนายก็เพื่อให้ความร่มเย็นแก่โลก ไม่ใช่เอาฟืนเอาไฟมาเผาดับเผาปอดคนทั้งหลายให้จมไปตามๆ กัน ใช้ไม่ได้เลย ต้องมองดูใจกัน ป็นเจ้าป็นนายก็คือคน ป็นคนธรรมดาก็คือคน มีปากมี

ห้อง มีความหิวความกระหายเหมือนกัน จึงควรเฉลี่ยเผื่อแก่ทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้มา อย่า
โลกมากจนเกินไป ให้คิดถึงปากท้องผู้ที่หิวโหยโรยแรงจะเป็นจะตายอยู่ทั่วดินแดน

เมืองไทยเรามีคนมั่งมีที่ไหน มันก็มีตั้งแต่พวกที่หากอบหาโกยทั้งนั้น นอกนั้นเขา
จนกันทั้งนั้น ให้เห็นใจพวกคนจนบ้างนะ อย่าเห็นใจตั้งแต่ตัวเองกอบโกยเอามาๆ เอา
ชื่อเสียงเรียงนามว่ามั่งมี มีอะไร กาฝากนั้นมันเข้าไปเกาะอยู่ในหัวใจ มันจะทำลายใจของ
คนไม่รู้ตัว คนที่กอบที่โกย ที่รีดที่ไถ ด้วยอาศัยอำนาจจรรยาการ แต่อำนาจบาตรหลวงอัน
นี้มันอยู่ลึกๆ ลับๆ อำนาจป่าเถื่อน กินไปกลืนไปๆ รีดไถไป แง่งอนต่างๆ ไม่มีใครกิน
พวกนี้ละ หากินหากลืนตลอดเวลา ตายแล้วจมเลยๆ ไม่เหนื่อกรรมนะ ให้พากัน
ระมัดระวังทุกคนๆ

เฉพาะอย่างยิ่งวงราชการอย่าแย่งอย่าชิงจนเกินไป เป็นใหญ่เป็นโต ใหญ่แค่ไหนก็มี
แต่ความสำคัญเฉยๆ นั่นแหละ ใหญ่ขนาดไหนก็คือคนคนหนึ่ง ไม่ได้เห็นคนอื่นไปแหละ
เวลาตายแล้วก็อยู่ที่อำนาจของกรรมด้วยกัน ให้พากันระมัดระวัง ช่วยชาติบ้านเมืองก็ให้
เป็นสุขทั่วหน้ากันมันถึงถูก นี้ช่วยแล้วมีแต่กอบแต่โกย มีแต่กิน แต่รีดแต่ไถ คนทุกข์คน
จนแทบเป็นแทบตาย บางคนตายไปด้วยความจน ไม่มีอะไรจะกินจนตายก็มี ไอ้เราผู้มั่งมีก็
มั่งมีเสียจนตายอีกเหมือนกัน เพราะความตายนี้ครอบอยู่ด้วยกันทุกคน ตายแล้วไม่มีอะไร
ติดเนื้อติดตัว มีแต่บาปแต่กรรมที่ตนกอบโกยรีดไถนั้นละมาเผาตัวเอง เป็นภัยแก่ตัวเอง
ให้พากันจดจำนะ

ใครก็มีแต่อยากใหญ่อยากโตๆ ไม่ทราบว่าจะใหญ่ไปหาอะไร โตไปหาอะไร ก็ตัวเท่า
คนไม่เห็นใหญ่กว่าคน ใหญ่ตั้งแต่เรื่องทฐิมานะ ความเยอหยิ่งจองหองนั้นละที่มันจะเป็น
ไฟเผาเจ้าของ อันนี้ใหญ่ เป็นผู้ใหญ่เท่าไรไม่มีธรรมในใจแล้วมันใหญ่ด้วยพินด้วยไฟ
ทั้งนั้น ถ้ามีธรรมในใจยังพอหลบพอหลีก มองเห็นเพื่อนบ้าน มองเห็นเพื่อนมนุษย์
ด้วยกัน เฉลี่ยเผื่อแผ่ ผู้มีมากก็ให้รู้จักลดหย่อนผ่อนผันลงสำหรับคนจน อย่ามีแต่กอบ
แต่โกยถ่ายเดียว ใช้ไม่ได้นะเสียหายมากทีเดียว เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้ พากันจำเอา

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz